

BT

Søk

Kultur | kategorier ▾ Film

MIN KONTO
Erik Reitan

I Tårnsalen, i mørket, står både jeg og sansene i full giv akt

Det er mørkt. Og det er stort. Jeg liker at jeg ikke likte det.

Erik Friis Reitan inviterer til utstilling som kun kunne romme én og én besøkende. FOTO: TUVA ÅSERUD

Av **Renate Synnes Handal**
Kunstanmelder

Publisert 21. mai 2021

FAKTA

Kunstinstallasjon: Teleportation #3

BT

Søk

En dag fikk jeg tilsendt en litt spesiell lenke; en invitasjon til å melde meg på en utstilling, som kun kunne romme én og én besøkende.

Jeg tenkte umiddelbart for meg selv 'dette var jammen et trygt og fint korona-tiltak' — før jeg dro, kikket og forsto at grepet hadde ingenting med Covid-19 å gjøre i det hele.

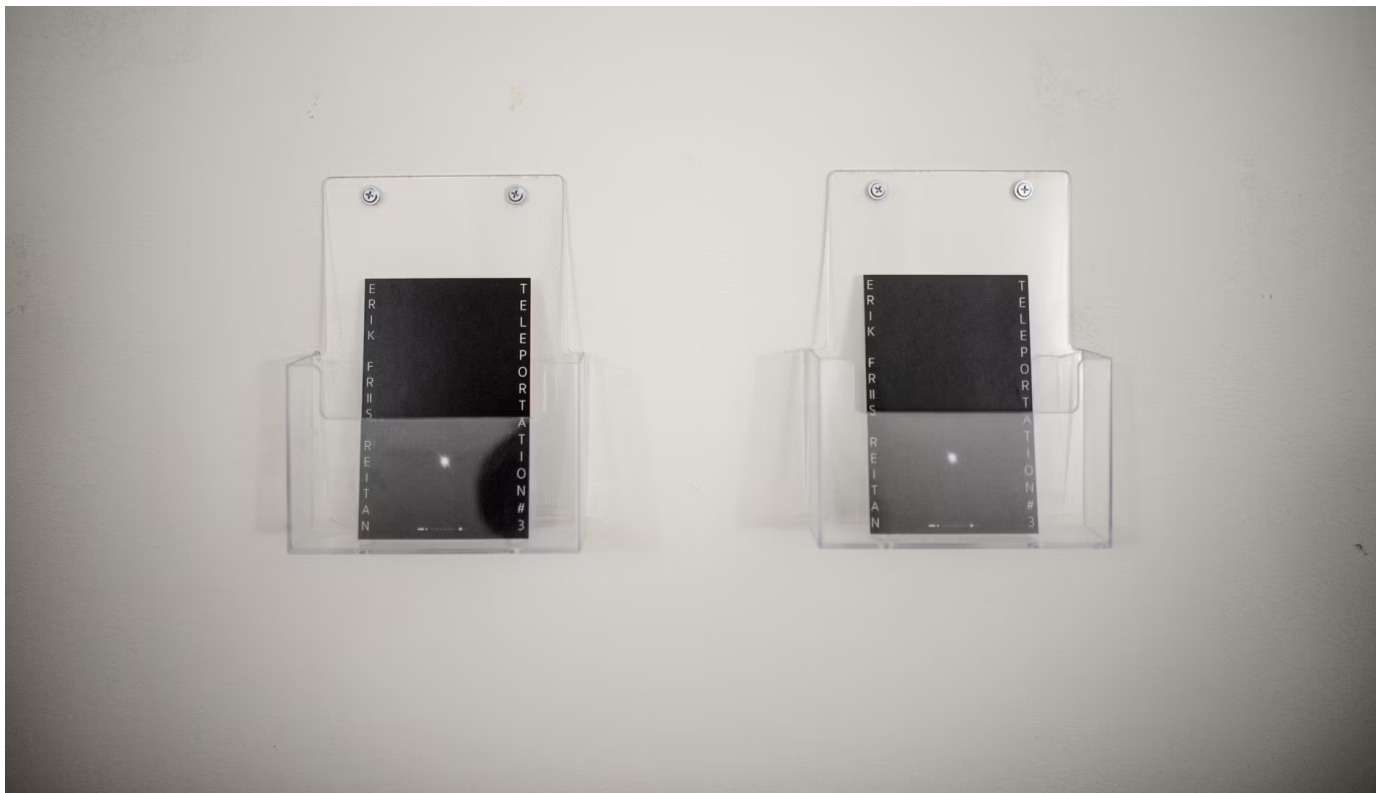
ANNONSE

Denne installasjonen får alle publikummerne ha helt for seg selv, noe jeg mener er den eneste fornuftige måten å vise den frem på. En så mektig opplevelse er nær sagt umulig å dele. Og allerede her må en kunstkritiker stoppe opp for å understreke viktig poeng — hvor ofte legges det til rette for at din egen opplevelse av noe, hva som helst, får stå i sentrum?

For det er kun hva som skjer med deg, i møte med installasjonen, som er viktig her. Hva den betyr, hva kunstneren ville frem til eller hvordan venninnen din opplevde det, er virkelig gjort helt overflødig. Det finnes ingen tekster på veggene som skal forklare, ingen a4-ark som skal gi en innføring i dette doktorgradsprosjektet i korte trekk.

BT

Søk

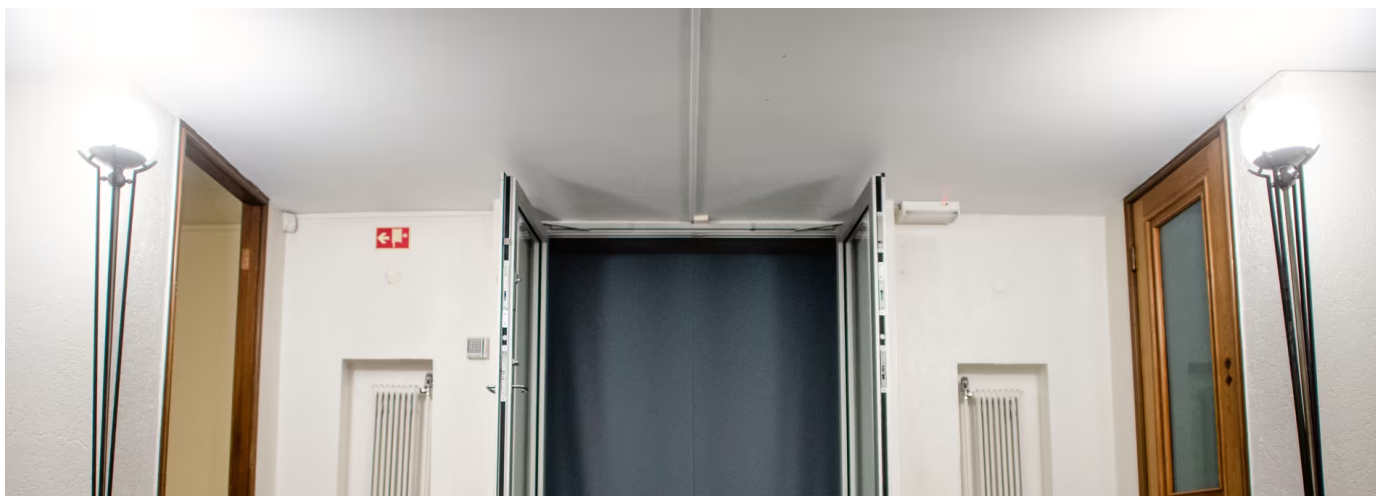
Kunstneren gjør et poeng ut av å bevare installasjonens mystikk. FOTO: TUVA ÅSERUD

LES OGSÅ

«Det er nesten som om jeg føler meg litt elektrisk idet jeg går opp trappene»

Installasjonen, og formidlingen, bygger med andre ord videre på den fenomenologiske tenkningen, hvor det er gjennom kroppens tilstedeværelse i verden, at mennesket utvikler selverkjennelse og erkjennelse.

Bak grå dører av tynn, myk plast prøver jeg å orientere meg, uten noe særlig hell i begynnelsen. Det er helt bekmørkt, Tårnsalen er omgjort til en slags labyrint, og sanseapparatet som jeg vanligvis kan stole blindt på, er tatt fra meg. Alt dette gjør at jeg blir gjort hyper-bevisst mitt eget nærvær, både som kropp og sinn.

BT

Søk

Det er virkelig en mektig kunstopplevelse som venter her inne i vår velkjente Tårnsal, skriver BTs anmelder. FOTO: TUVA ÅSERUD

Det er så mørkt at jeg egentlig blir litt redd. Men ikke så mørkt at nysgjerrigheten tar kvelden. Jeg må jo gå videre langs veggen, tenker jeg, mens jeg også husker utstillingsvakten som lovte å hente meg ut dersom jeg skulle bli her inne lengre enn min tildelte tid. Alle får ett kvarter her inne — og det er ikke et sekund for lite.

ANNONSE

Etterhvert dukker det opp et svakt lys i det fjerne. Jeg fortsetter å bevege meg langs den trygge veggen, uten å forstå hvordan jeg, lyset og rommet står i forhold til hverandre. Jeg er blitt helt desillusjonert, og jeg digger det.

BT

Søk

mistenker jeg at det handler om at jeg setter sånn pris på hvordan kunstneren løfter frem sansing som så verdifull.

Hvordan kan vi fatte og begripe noe som helst om oss selv eller verden, om vi ikke dyrker og hedrer kroppens utrettelige arbeid med å tilegne seg informasjon?

Kulturredaktørens utvalgte

Nyhetsbrev Jens Kihl er kulturredaktør i Bergens Tidende og gir deg hver torsdag de beste sakene fra kulturverdenen.

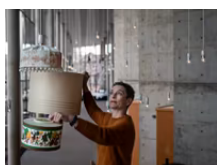
Meld meg på

publisert: 21. mai 2021 14:30
oppdatert: 22. mai 2021 18:01

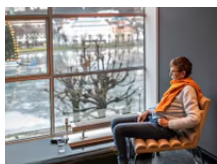
Utstilling

Kunst

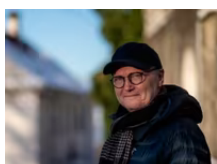
LES VIDERE

Din gamle lampeskjerm kan bli blikkfang i Grieghallen

– Men så tenkte jeg at jeg kanskje er død hvis de spør meg en annen gang

– Vi er hoppende glade over å kunne spille for et levende publikum

Mummitrollenes mor er blitt film: – Sjarmerende